

Arrest

nr. 203 427 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 187 894 van 1 juni 2017 waarbij de Raad een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof.

Gezien het arrest van het Grondwettelijk Hof van 7 februari 2018 met nummer 14/2018.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf als partner van een tot een verblijf in het Rijk gerechtigde Mexicaanse onderdaan. Deze aanvraag werd ondersteund door een verklaring van wettelijke samenwoning van 17 oktober 2015. De registratie ervan werd aanvankelijk uitgesteld aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand besliste een onderzoek te

voeren conform de artikelen 1476bis-1476quater van het Burgerlijk Wetboek. Nadat deze ambtenaar vaststelde dat de verklaring niet kennelijk een verblijf beoogde, werd deze verklaring geregistreerd op 3 december 2015.

1.2. Op 10 juni 2016 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26 §§ 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door

Naam: [B.]

Voornaam: [B.]

Nationaliteit: Albanië

(...)

om de volgende reden geweigerd:

- betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde van artikel 10 §1,5° van de wet van 15 december 1980 aangezien hij niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt GEEN bewijs aan dat hij en de referentiepersoon als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en in die periode elkaar tenminste 3 keer hebben ontmoet voor een totaal van tenminste 45 dagen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De volgende documenten werden voorgelegd als bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie. De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar de data van de foto's er zelf op aangebracht werden. Er kan niet nagegaan worden sinds wanneer betrokkenen elkaar kennen. Het huurcontract op zich is geen bewijs dat zij effectief hebben samengewoond voor de aanvraag»*
- Het feit dat betrokkene hier een partner heeft, ontslaat hem niet van de verplichting om te voldoen aan de bestaande wetgeving. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“II.1. Schending van artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

Schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet – prejudiciële vraag”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. De verzoekende partij is een Albanees staatsburger die geen verblijf van meer dan drie maanden geniet in België.

Alvorens haar verklaring tot wettelijke samenwoning werd geregistreerd, heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand rekening gehouden met de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 1476bis BW bepaalt:

“Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.”

Artikel 1476quater BW bepaalt:

« De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie. Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de

melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het in artikel 1476, § 1 bedoelde ontvangstbewijs, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met hoogstens drie maanden. In dat geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt. Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid bepaalde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij onverwijld melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister. In geval van een in het eerste lid bedoelde weigering, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijn met redenen omklede beslissing onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen. Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken. (...) »

Deze artikelen werden ingeschreven in het burgerlijk wetboek door de wet van 2 JUNI 2013. - Wet tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen. Deze wet trad in werking op 3 oktober 2013.

II.1.2. Artikel 10, §1, 5° werd aan de vreemdelingenwet toegevoegd door artikel 2 van de wet van 8 JULI 2011. - Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Deze wet is in werking getreden op 22 september 2011.

Zo preciseert het verslag van de Kamer van Volksvertegenwoordigers van 11 mei 2011 (doc 0443/018) als volgt (p. 17) :

In de praktijk blijkt de procedure te worden misbruikt en dat moet worden verholpen. Voorts is het noodzakelijk sommige wetsbepalingen nader te omschrijven, onder meer die in verband met de huisvestingsvoorwaarde.

In verband met de niet-EU-vreemdelingen strekt het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel ertoe de gevallen van schijnsamenwoning doeltreffender tegen te gaan, door de bij de wet van 15 december 1980 gestelde criteria in verband met de verlening (sic) van de status van samenwonende te preciseren. Alleen de partners met wie een gevoelsband bestaat, worden in aanmerking genomen en het duurzame en stabiele karakter van de relatie moet worden aangetoond. Zo zullen de partners moeten bewijzen dat zij, vóór de aanvraag, minstens één jaar onafgebroken in België of een derde land legaal hebben samengewoond.

II.1.3. Op het moment van de invoering van artikel 10, §1, 5° in de Vreemdelingenwet, bestonden de artikelen 1476bis-1476quater BW nog niet. Deze zijn slechts in werking getreden op 3 oktober 2013.

Op heden is de situatie echter anders. De personen die verblijf aanvragen op basis van een geregistreerde verklaring tot wettelijke samenwoning werden reeds voorafgaandelijk aan een onderzoek onderworpen in de zin van de artikelen 1476bis-1476quater BW door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In de praktijk kan een dergelijk onderzoek tot vijf maanden in beslag nemen (2 maanden + 3 maanden). Men kan zich aldus de vraag stellen waarom iemand –nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds vastgesteld heeft dat hij met zijn verklaring tot wettelijke samenwoning niet louter en alleen een verblijfsvoordeel beoogt en aldus de verklaring tot wettelijke samenwoning registreert, nogmaals het « duurzaam » karakter van zijn relatie moet bewijzen. Dit is des te meer pertinent aangezien deze voorwaarde werd toegevoegd aan de vreemdelingenwet om te strijden tegen “schijnsamenwoningen”; een strijd die thans door de ambtenaar van de burgerlijke stand gevoerd wordt via de artikelen 1476bis-1476quater BW.

II.1.4. Artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet zou thans nog een doel kunnen hebben ; met name wanneer de aanvraag tot verblijf vanuit een diplomatieke post in het buitenland wordt aangevraagd en de ambtenaar van de burgerlijke stand aldus nog niet de kans gehad heeft om de verklaring van wettelijke samenwoning te onderzoeken.

In dat geval is de verwerende partij immers de eerste instantie die met de wettelijke samenwoning wordt geconfronteerd en heeft artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet nog een betekenis.

Dat is daarentegen niet het geval indien het een verklaring tot wettelijke samenwoning betreft die reeds door de ambtenaar van de burgerlijke stand van een Belgische gemeente werd geregistreerd.

De verzoekende partij is zich uiteraard bewust van het feit dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om de wet te terzijde te schuiven en te toetsen aan de Grondwet.

Zij meent dan ook dat er in casu een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof dient te worden gesteld over de verenigbaarheid van artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet met het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel, begrepen in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

II.1.5. Het gelijkheidsbeginsel bestaat immers uit 2 facetten:

- Het verhindert dat personen in een identieke situatie op een verschillende wijze worden behandeld;
- Het verhindert tevens dat personen in een verschillende situatie op een gelijke wijze worden behandeld.

Thans kan niet langer ontkend worden dat de artikelen 1476bis-1476quater BW (bij wettelijke samenwoning) gelijkaardig zijn aan artikel 146bis BW (bij huwelijk).

Nochtans moet een verblijfsaanvrager, op basis van wettelijke samenwoning, nogmaals het bewijs leveren van het duurzaam karakter van zijn relatie, terwijl dit voor gehuwden niet vereist is.

Nochtans werd bij beiden het verblijfsoogmerk reeds onderzocht.

II.1.6. Een prejudiciële vraag met betrekking tot dit onderwerp werd in het verleden reeds aan het Grondwettelijk Hof gesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft deze vraag negatief beantwoord, doch de motivering is bijzonder interessant (arrest n° 43/2015 dd. 26 maart 2015) :

“B.9.3. Inzake de wettelijke samenwoning bestond er, op het ogenblik van de in het geding zijnde verklaring van wettelijke samenwoning, geen bepaling die vergelijkbaar was met artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. In de bevoegde commissie van de Kamer van volksvertegenwoordigers verklaarde de vertegenwoordigster van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid:

« Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek heeft enkel betrekking op huwelijken. De controle op de wettelijke samenwoning kan dan ook niet op dezelfde wijze geschieden » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 58).

(...)

B.11. Aangezien in tegenstelling tot wat het geval is in het geval van een huwelijk, de ambtenaar van de burgerlijke stand die de in het geding zijnde verklaring tot wettelijke samenwoning te dezen heeft geregistreerd, niet kon nagaan of de partijen die verklaring aflegden met het loutere doel een verblijfsrechtelijke titel te bekomen, en de wettelijke samenwoning eenzijdig kan worden beëindigd, vermocht de wetgever te eisen dat de partijen die een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen, bewijzen dat ze « een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden”.

Op heden bestaat er wel degelijk een artikel 1476bis BW dat de ambtenaar van de burgerlijke stand toelaat de registratie van een verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren indien deze kennelijk alleen gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

II.1.7. De prejudiciële vraag die aldus gesteld dient te worden is de volgende: «Is de toepassing van artikel 10, §1, 5°, lid 2 a) Vreemdelingenwet op de aanvragen tot verblijf ex. artikel 10, §1, 5°, eerste lid Vreemdelingenwet nog verenigbaar met het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in die zin dat zij enkel van toepassing is op verblijfsaanvragen van wettelijk samenwonenden en niet op deze gehuwden, terwijl een verklaring tot wettelijke samenwoning thans de toets van de artikelen 1476bis-1476quater BW moet doorstaan, net zoals een huwelijk de toets van artikel 146bis BW dient te doorstaan?”.

De verzoekende partij is ervan overtuigd dat het Grondwettelijk Hof thans wel zal besluiten dat deze verschillende behandeling niet verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het is dus in die in dat artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt en de bestreden beslissing aldus geen weigering kan motiveren op basis van dat artikel.

II.1.8. De motivering van de beslissing is aldus niet toelaatbaar in rechte en schendt aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Bij arrest nr. 187 894 van 1 juni 2017 heeft de Raad een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

2.3. Bij arrest nr. 14/2 18 van 7 februari 2018 heeft het Hof onder meer als volgt geantwoord:

“(…) B.6.1. De artikelen 146bis en 1476bis van het Burgerlijk Wetboek maken deel uit van de bepalingen in het Burgerlijk Wetboek die de burgerrechtelijke aspecten van de verschillende vormen van samenleving tussen personen regelen. Ze beogen te verhinderen dat de instituten van het huwelijk en de wettelijke samenwoning worden afgewend van hun doel door de totstandkoming te verhinderen van een huwelijk of van een wettelijke samenwoning indien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 daarentegen stelt de zeer specifieke voorwaarden vast waaraan de familieleden van een niet-Unieburger moeten voldoen om voor een verblijf op basis van gezinshereniging in aanmerking te komen. Aan die voorwaarden moet voldaan zijn op het ogenblik van de aanvraag van de verblijfstitel. Het artikel stelt als voorwaarde voor gezinshereniging tussen partners dat er sprake is van een geldig huwelijk of een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie.

B.6.2. Terwijl voor gehuwden het bestaan van een geldig huwelijk volstaat, dienen de samenwonenden het bewijs voor te leggen van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Bijgevolg is er niet enkel de formele vereiste krachtens welke de samenwoning naar behoren geattesteerd moet zijn, maar die samenwoning dient tevens duurzaam en stabiel te zijn.

B.7.1. In het Belgische recht is de wettelijke samenwoning niet gelijkgesteld met het huwelijk. Beide samenlevingsvormen verschillen niet enkel fundamenteel wat de totstandkoming en de beëindiging ervan betreft. De juridische toestand waarin de echtgenoten, enerzijds, en de wettelijk samenwonenden, anderzijds, zich bevinden, verschilt ook wat hun persoonlijke verplichtingen jegens elkaar en hun vermogensrechtelijke toestand betreft.

B.7.2. De bepalingen van het Burgerlijk Wetboek die de strijd tegen schijnsamenwoning beogen zijn grotendeels geïnspireerd door de bepalingen die beogen schijnhuwelijken tegen te gaan. Die keuze heeft evenwel niet tot gevolg dat de wetgever ertoe gehouden is om wettelijk samenwonenden zoals gehuwden te behandelen wanneer hij de voorwaarden voor gezinshereniging vaststelt.

B.8.1. Zoals in B.4.1 is vermeld, wenste de wetgever met de in het geding zijnde bepalingen op te treden tegen misbruiken begaan bij schijnsamenwoning teneinde een verblijfstitel te bekomen.

Zoals in B.5.4 is vermeld, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand bij het afleggen van een verklaring tot wettelijke samenwoning na te gaan of de betrokkenen de intentie hebben om een duurzame en stabiele relatie aan te gaan of verder te zetten. Het is niet uitgesloten dat na de totstandkoming van de wettelijke samenwoning, bij het onderzoek van de aanvraag tot gezinshereniging, blijkt dat de partnerrelatie in werkelijkheid niet duurzaam en stabiel is. In dat verband dient erop te worden gewezen dat de verplichtingen tot samenwoning en getrouwheid die door artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek worden opgelegd aan gehuwden niet gelden voor wettelijk samenwonenden.

In het licht van de door de wetgever nagestreefde doelstelling is het derhalve pertinent om niet enkel te vereisen dat het partnerschap wettelijk is geregistreerd, doch tevens dat het bewijs wordt geleverd dat de relatie duurzaam en stabiel is op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging.

B.8.2. Luidens de in het geding zijnde bepaling is het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie aangetoond in drie gevallen : (1) indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, hebben samengewoond;

(2) indien zij bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; (3) indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

B.8.3. Die drie gevallen, waarvan de naleving niet dient te worden gecontroleerd in het kader van artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek, geven de vreemdeling die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging wil verkrijgen en de partner bij wie hij zich wil voegen, voldoende mogelijkheden om aan te tonen dat hun partnerrelatie duurzaam en stabiel is. Aldus kunnen de voorwaarden, die door de in het geding zijnde bepalingen worden gesteld aan de wettelijk samenwonende partners, niet als onevenredig met de door de wetgever nagestreefde doelstellingen worden beschouwd.

B.9.1. Het feit dat ook artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek het tegengaan van misbruiken bij de totstandkoming van schijnsamenwoning beoogt, ontnemt de in het geding zijnde bepalingen hun verantwoording niet.

B.9.2. De personen die een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen met louter de bedoeling een verblijfsstatuut te verkrijgen, maken misbruik van zowel het burgerrechtelijk instituut van de wettelijke samenwoning als van de procedure voor gezinshereniging. Terwijl artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek dat misbruik beoogt tegen te gaan op het niveau van de registratie van de wettelijke samenwoning door te peilen naar de intenties van de betrokkenen, beoogt de in het geding zijnde bepaling een onderzoek naar de werkelijke duurzaamheid en de stabiliteit van de samenwoning in het kader van de verblijfsreglementering.

B.9.3. Beide controles worden uitgevoerd door onderscheiden administraties, te weten de ambtenaar van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken. Beide procedures hebben ook onderscheiden rechtsgevolgen : terwijl de controle bedoeld in de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek kan leiden tot een weigering om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister en tot strafsancities, leidt de controle bedoeld in de in

het geding zijnde bepaling tot de weigering om een verblijfstitel toe te kennen op grond van gezinshereniging.

Het gaat om complementaire procedures die elkaar versterken, aangezien de artikelen 63, §§ 3 en 4, 167, 1476, § 1, vierde lid, en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek, alsook de omzendbrief van 17 september 2013 « betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf » (Belgisch Staatsblad van 23 september 2013) in dit kader voorzien in een uitwisseling van gegevens tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken.

B.9.4. Ten slotte dient erop te worden gewezen dat het verschil in behandeling waarover het Hof wordt ondervraagd het gevolg is van de keuze die partners maken voor de ene of de andere samenlevingsvorm. De wetgever heeft redelijkerwijze kunnen oordelen dat de samenwonende partners die ervoor kiezen door de wettelijke samenwoning en niet door het huwelijk te worden verbonden, de voor- en nadelen van de ene en de andere samenlevingsvorm kennen en de juridische gevolgen van hun keuze aanvaarden.

B.10. De in het geding zijnde bepaling heeft geen gevolgen die onevenredig zijn met het nagestreefde doel en is bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.11. De combinatie van die grondwetsbepalingen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is niet van die aard dat ze tot een ander resultaat leidt. Uit die internationale verdragsbepaling vloeit immers geen algemene verplichting voort om een vreemdeling die een verklaring van wettelijke samenwoning met een niet-Unieburger aflegt, een verblijfsrecht toe te kennen (vgl. EHRM, 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, § 68) en belet niet dat de gezinshereniging aan voorwaarden wordt onderworpen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de inmenging in het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling, die voortvloeit uit de in het geding zijnde bepaling, redelijk verantwoord.

B.12. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, en tweede lid, a), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

2.4. Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt derhalve dat het feit dat verzoekster en haar Mexicaanse partner op 3 december 2015 hun verklaring van wettelijke samenwoning pas hebben kunnen registreren nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, niet verhindert dat verzoekster, om te kunnen worden beschouwd als een familielid van een tot verblijf in het Rijk gerechtigde niet-EU-onderdaan, ook nog het bewijs moet leveren aan de verwerende partij dat de relatie duurzaam en stabiel is, dit conform het gestelde in artikel 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het Hof benadrukt dat de procedure bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en die bij de Dienst Vreemdelingenzaken complementaire procedures betreffen die elkaar versterken. Het Hof geeft ook aan dat in het Belgische recht de wettelijke samenwoning niet is gelijkgesteld met het huwelijk. Het Hof acht het geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM dat voor gehuwden het bestaan van een geldig huwelijk volstaat zonder dat ze nog het bewijs moeten overmaken van een duurzame en stabiele relatie om te kunnen worden beschouwd als een familielid van een tot verblijf in het Rijk gerechtigde niet-EU-onderdaan, ook al werd er eerder door de ambtenaar van de burgerlijke stand ook een controle gevoerd op het aangaan van een schijnhuwelijk op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Het Hof geeft aan dat ook al zijn de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek die de strijd tegen schijnsamenwoning beogen grotendeels geïnspireerd door de bepalingen die beogen schijnhuwelijken tegen te gaan, die keuze niet tot gevolg heeft dat de wetgever ertoe is gehouden om wettelijk samenwonenden zoals gehuwden te behandelen wanneer hij de voorwaarden voor gezinshereniging vaststelt. Uit artikel 8 van het EVRM vloeit volgens het Hof geen algemene verplichting voort om een vreemdeling die een verklaring van wettelijke samenwoning met een niet-Unieburger aflegt, een verblijfsrecht toe te kennen (vgl. EHRM, 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, § 68) en het belet niet dat de gezinshereniging aan voorwaarden wordt onderworpen. Het Hof wijst er nog op dat het verschil in behandeling het gevolg is van de keuze die partners maken voor de ene of de andere samenlevingsvorm. Het Hof is van oordeel dat de wetgever redelijkerwijze heeft

kunnen oordelen dat de samenwonende partners die ervoor kiezen door de wettelijke samenwoning en niet door het huwelijk te worden verbonden, de voor- en nadelen van de ene en de andere samenlevingsvorm kennen en de juridische gevolgen van hun keuze aanvaarden.

2.5. Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA